

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: סופיה	שם משפחה: ארנגולד
----------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בלטר	בלועזית Balter	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: סופיה	בלועזית Sophie	מין: ז / נ תאריך לידה: 25.4.1936
מקום לידה (ישוב, מחוז): ארבייט	בלועזית Arbeit	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: ולדימיר	שם פרטי ושם נעורים של האם: גיטיה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		
שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: דונצק	בלועזית Donetsk	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): אוקראינה ורוסיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שנת עליה: 1990
		שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

נולדתי בשנת 1936 בעיר ארבייט שבאוקראינה. הוריי היו ולדימיר וג'יסייה – מהנדס ועקרת בית. הייתה לי אחות גדולה ממני בשלוש שנים. לפני המלחמה גרנו בדונצק שבאוקראינה. אבי נלקח לצבא ואמי נותרה לבדה איתי ועם אחותי. הייתי בת חמש. באחד הלילות אמי לקחה אותנו למקלט. בחוץ המטוסים המטירו פצצות כמו גשם והיה המון רעש. התחבאנו בבורות שחפרנו בבית ספר לטנקים. כל לילה היו הפצצות ונאלצנו להתחבא. כל הגברים היו בצבא וכל הנשים נשארו עם הילדים. נשארו בדונצק מחודש יוני ועד חודש אוקטובר 1941. באוקטובר היה גשום, בוץ ושלג. אחיה של אמי בא ולקח אותנו על סוס. יצאנו לכיוון הרכבת ובחוץ היו הפצצות רבות. היינו ברכבת 24 שעות בזמן הפצצות. חלק מהאנשים נהרגו וחלק נפצעו. אחרי שבוע של מסע תחת הפצצות הגענו לנהר הוולגה. עלינו על אוניה מובילת נפט בלי שום דבר, אפילו שמיכה. אמא הייתה לנו לשמיכה. לא היה לא מזון ולא מים. החיילים הפצועים היו בירכתי האוניה ואנחנו היינו בסיפון. במקום מעקי בטיחות היו חבלים כדי שלא ניפול למים. חיילים שמתו – נזרקו למים. ככה המשכנו לעיר סרטוב ברוסיה, הגענו לעיר בדצמבר. הילדים הרוסים המקומיים יצאו לראות האם יש לנו קרניים ואיזה חיה זה יהודי. אחרי מאתיים או שלוש מאות ק"מ הגענו לשוב שבו נתנו לנו עבודות תורנות. אחר כך אמי עבדה בתור אחות בבסיס צבאי, ואני ואחותי נשארו באותו ישוב. אמי טיפלה בפצועים וכיבסה את בגדיהם. אחותי ואני ראינו אנשים בלי ידיים, בלי ראשים וכלי רגליים. בתור אוכל קיבלנו מרק. נדדנו מבסיס לבסיס וכל הזמן ברחנו מהגרמנים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בשנת 1945 חזרנו לאוקראינה. לא נשאר דבר. לא היה לנו בית ולא עבודה, אמי הייתה חולה ואבי לא היה. אפילו נעליים לא היו לנו, והיה שלג בחוץ. לאמי קטעו את אחת הרגליים. אחותי ואני למדנו לימודי ערב ועבדנו בשעות הבוקר. כך עשיתי במשך 11 שנה, באותו הזמן התחתנתי. מאז העליה ארצה עבדתי במסעדות בערב ובמוסך בבוקר, במשך כמה שנים. בשנת 2002 התנדבתי בצבא.

ראיון: מיכאל רוטמן
קרית שמונה. יולי 2010

עריכה: אלינה נאור